

*Kas kovoja su pabaisomis, turėtų pasisaugoti, kad pats nevir-
tų pabaisa. Kai ilgai žvelgi į bedugnę, bedugnė į tave irgi žiūri.*

Friedrichas Nietzsche, *Anapus gėrio ir blogio*

*Spoksoti į bedugnę, mano nuomone, beviltiškai kvaila. Pasau-
lyje yra daugybė dalykų, į kuriuos žiūrėti gerokai įdomiau.*

Vėdrynas, *Pusė poezijos šimtmečio*

JIS GYVENO, VIEN kad galėtų žudyti.

Gulėjo dabar ant saulės įkaitinto smėlio.

Prie šio prispaustomis plaukuotomis antenomis ir šereliais gaudė virpesius. Nors atstumas buvo didelis, Idras jautė juos labai aiškiai, užtat žinojo ne tik aukos judėjimo kryptį bei greitį, bet ir svorį. Daugumai panašiai medžiojančių plėšrūnų grobio svoris būdavo ypač svarbus veiksnys – sėlinant, puolant, persekiojant reikėdavo išseikvotą energiją kompensuoti maistine susimedžiotu laimikio verte. Didžiuma tokių plėšrūnų pernelyg menką grobį tiesiog ignoruodavo. Tik ne Idras. Idalui nei prisiėsti, nei rūšį išsaugoti nerūpėjo. Ne tam buvo sukurtas.

Gyveno, kad galėtų žudyti.

Atsargiai darbuodamasis galūnėmis išsluogė iš lomos, peršliaužė sutrūnijusį rąstą, trimis šuoliais įveikė vėtralaužą, perslinko lyg šešėlis laukymę, įslydo į papartyną. Judėjo greitai, be garselio, tai bėgo, tai strykčiojo it milžiniškas žiogas.

Atsidūręs miško tankmėje, segmentuotą pilvo šarvą prispaudė prie žemės. Čia virpesius jautė dar aiškiau. Iš ūsais ir šereliais gaudomų impulsų formavosi pavidalas. Planas. Idras jau žinojo, iš kurios pusės prie aukos prisiartinti, kur atkirsti kelią, kaip priversti bėgti, kaip ilgu šuoliu užpulti iš užnugario, kokiame aukštyje šnioti aštriais lyg skustuvai žiauturais. Virpesiai ir impulsai pamažėle jau žadino džiaugsmą, užplūsiantį, kai prispausta auka pašėls muistytis, euforiją, apimsiančią paragavus karšto kraujo. Malonumą, užliesiantį grobiui surikus iš skausmo. Idras vos vos krūpčiojo, žnyplėmis karpė orą, krutino čiupiklius.

Virpesiai dabar sklido nevienodi. Idras jau žinojo aukų būsiant daugiau, tris, gal net keturias. Dvi žemę drebino įprastai, trečioji, sprendžiant iš signalų, turėjo būti nesunki, nedidelės masės. Ketvirtoji – jei ta ketvirtoji išvis buvo – siuntė silpnus, trūkčiojančius virpesius. Idras sustingo, įsitempė, tyrinėdamas oro judėjimą, iškėlė antenas virš žolynų.

Pagaliau sulaukė ko laukęs. Virpesiai jam pranešė, kad aukos persiskyrė. Viena, ta mažiausioji, kiek atsiliko. O neaiški ketvirtoji išvis dingo. Idras į šį klaidingą signalą, apgaulingą aidą nebekreipė dėmesio.

Mažasis grobis dar labiau nutolo nuo kitų. Žemė suvirpėjo smarkiau. Ir arčiau. Idras ištempė užpakalines galūnes, atsispyrė ir šoko.

* * *

Mergaitė veriamai suklykė. Užuoat sprukusi, tarsi suakmenėjo. Klykė be paliovos.

* * *

Raganius, traukdamas iš makštų kalaviją, puolė prie mergaitės. Ir tuojau pat užjuto kažin ką negero. Susivokė esąs suklaidintas.

Vežimaitį su žabais tempęs vyriškis suriko ir, Geraltui beregint, kokį sieksnį pašoko aukštyn, iš jo kūno plačia vėduokle pliūptelėjo kraujas. Nukritęs nelaimėlis tučtuojau vėl išlėkė į orą, padalintas į du kruvinus gabalus. Neberėkė. Užtat

laibu balsu spiegė moteris, nustėrusi kaip ir dukrelė, siaubo surakinta.

Nė pats nesitikėdamas, kad pavyks, raganius vis dėlto sugebėjo krauju aptaškytą moteriškę išgelbėti. Prišokęs iš visų jėgų pastūmė nuo tako į paparčius. Ir kaipmat sumojo, jog ir čia būta apgaulės. Gudrybės. Daugiakojis pilkas, plokščias, neįtikimai staigus pavidalas jau tolo nuo vežimaičio, nuo pirmosios aukos. Artinosi prie antrosios. Prie vis dar klykiančios mergaitės. Geraltas metėsi jam iš paskos.

Niekaip nebūtų spėjęs, jei mažoji būtų taip ir stovėjusi lyg įkasta. Bet ji, sveiko proto paakstinta, kiek įkabindama leidosi į kojas. Pilkasis padaras vis tiek būtų ją kaipmat pasivijęs, nužudęs ir grįžęs galabyti moters. Štai kaip būtų nutikę, jei ne raganius.

Prisivijęs gyvį, jis liuoktelėjo ir kulnu pritrėškė vieną užpakalinių šio galūnių. Ir akimirksniu atsoko, kitaip būtų likęs be kojos – padaras neįtikimai vikriai išsiritė, pjautuvo pavidalo žnyplės sukaukšėjo Geraltui per plauką nuo blauzdos. Raganiui nespėjus atgauti pusiausvyros, gyvis puolė. Geraltas instinktyviai apsigynė, plačiu, nors ne itin tiksliai mostu nubloškė baidyklę šalin. Sužaloti nesužalojo, bet iniciatyvą perėmė.

Prišoko ir atsivėdėjęs perkirto plokščių galvavrūtinės šarvą. Nelaukdamas, kol užkluptas padaras atsikvošės, raganius antruoju kirčiu nurėžė jam kairįjį žiauturą. Gyvis puolė maku luodamas galūnėmis, lyg koks tauras ragu mėgino įdurti likusiu žiauturu. Raganius nukirto ir šį. Staigiai mostelėjęs dar kartą, nuskynė vieną čiupiklių. Tada vėl rėžė per galvavrūtinę.

* * *

Idras pagaliau susivokė įkliuvęs į bėdą. Jam reikėjo sprukti. Sprukti kuo toliau, ieškoti kokios užuoglaudos, slėptis. Idras gyveno, kad žudytų. O kad galėtų žudyti, jam reikėjo atsiauginti kūną. Reikėjo sprukti... Sprukti...

* * *

Pasprukti neleido raganius. Pasivijo, primynė užpakalį ir užsi-
mojęs smogė. Ši sykį galvavrūtinės šarvas nebeatlaikė, triokš-
telėjo, pasiliejo tirštas, žalzganas kraujas. Padaras sutrūkčiojo,
pašėlo malti galūnėmis.

Vėl atsivėdėjęs Geraltas nukirto plokščią galvą.

Alsavo jis sunkiai.

Tolumoje sugrumėjo. Gūsingas vėjas ir sparčiai juostantis
dangus pranašavo audrą.

* * *

Naujasis valsčiaus župonas Albertas Smulka Geraltui dar iš pir-
mo žvilgsnio pasirodė panašus į griežtį – apvalainas, apskretęs
storakaktis, žodžiu, nieko įdomaus. Kitaip tariant, menkai kuo
skyrėsi nuo kitų valsčiaus rango viršininkų, su kuriais raganiui
prisieidavo turėti reikalų.

– Ak, tai matai, teisybė, – prašneko župonas. – Raganiaus
darbą dirbi gerai. – Jonas, mano pirmabuvis, – kalbėjo toliau,
nesulaukęs Geralto reakcijos, – atsidžiaugti tavim negalėjo.
O juk maniau – pramaniūgas. Nu, nenorėjau tikėti. Žinau, kaip
mitriai paktai pasakom apeina. Juoba tamsuomenei, tiems vos
kas tuojaus čia stebuklas, ten dyvas, o antai va koks raganius su
nežmogio pajėgomis. Ir še, pasirodo, teisybė gryniausia. Šile ten
už upokšnio jau tiek žmonelių pražuvo, nesuskaitysi. Kelias į
miestelį mat trumpesnis, va ir suka pusdurniai pro ten. Tiesiai
į pragaištį. Pespėjimai tokiems nei galvoj, nei uodegoj. Tokie
nūnai laikai, kad po dykras verčiau nesitrainioti, į miškus geriau
nosies nekišti. Visur baisūnų vibžda, žmogėdžių visokių. Va gi,
Temerijoj, Tukajaus Pakalnėj, kokia baisybė ką tik nutiko, an-
gliakasių kaime kažin kokia miškinė šmėkla penkiolika žmonių
nužudė. Raguočiuose. Tikrai būsi girdėjęs. Negirdėjai? Tegul
mane skradžiai, jei meluoju. Sako, net juodaknygiai tą nelabastį
Raguočiuose tyrinėjo. Bet kelmas tų Raguočių nematė. Čia, An-
seg, dabartės esam saugūs. Dėkui tamstai.

Župonas paėmė iš komodos dėžutę. Paklojo ant stalo lakštą popieriaus, plunksną pamirkė rašale.

– Prižadėjai baidyklę nudėti, – tarė nepakeldamas galvos. – Vėjų, reiškiasi, nešneki. Valkata, bet visgi ne žodlaužys... Dar ir gyvastį tuodviem išgelbėjai. Bobai ir mergiotei. Ar bent padėkojo? Kojas išbučiavo?

Neišbučiavo, sukandęs dantis galvojo raganius. Mat dar gerai neatsipeikėjo. O aš dingsiu iš čia, nelaukęs, kol atsipeikės. Kol susigaudys, jog pasinaudojau jais kaip masalu, iš puikybės kvailai manydamas, esą sugebėsiu apginti visus tris. Dumsiu iš čia, kol mergaičiukė nesumojo pusnašlaite tapusi per mane.

Jautėsi jis prastai. Tikriausiai kalti buvo prieš kovą su padaru išgerti eliksyrai. Tikriausiai.

– Tasai monsteris – tikras šlykštynė, – bjaurėdamasis tarė župonas, užbėręs ant dokumento smėlio ir nubraukęs šį ant grindų. – Kai atnešė gaišeną, apžiūrėjau. Kas ten toks?

Geraltas tikrai nežinojo, bet išsiduoti nė nemanė.

– Arachnomorfas.

Albertas Smulka bergždžiai pamėgino žodį pakartoti.

– Tfu, šiokiu vardu ar anokiu, su nusususiu šuva abudu tokiu. Tai šituo kalaviju jį nukirtai? Šiąja geležte? Galiu užmesti akį?

– Ne.

– Mat geležėlė užkerėta, ar ne? O ir brangi musek... Gardus kąsnelis... Ėė, mudu čia liežuviais maskatuojam, o laikas juk eina. Darbas nudirbtas, kaip sutarta, metas ir užmokėti. Bet nuo pormalumų nepabėgsime. Pasirašyk ant sąskaitos paktūros. Kryželį užbrėšk ar dar kokį kraiglį.

Paėmęs lakštą raganius atkišo prieš šviesą.

– Nu tik pažiūrėkit, – vyptelėjęs nusistebėjo župonas ir pakraipė galvą. – Dar ir skaityti moka.

Geraltas padėdamas ant stalo grąžino popierių valdininkui.

– Dokumente įsivėlusį nedidelę klaidelę, – sušnibždėjo ramiai. – Tarėmės dėl penkių dešimčių kronų. Sąskaitoje įrašyta aštuoniasdešimt.

Albertas Smulka parėmė smakrą delnais.

– Nėr čia jokios klaidelės, – prašneko taip pat tyliai. – Veikiau pagarbos ženklas. Nugalabijai baisingą baisūną, triūsti, kaip matyt, prisiėjo iš peties... Todėlei taripas nieko nenustebins...

– Nesuprantu.

– Taip jau ir nesupranti. Nekalto kūdikėlio čia nevidink. Sakysi, Jonas, kol čia šeimininkavo, nepakišdavo tau tokių sąskaitų? Kepurę duodu prišikti, kad...

– Kad ką? – pertraukė župoną Geraltas. – Kad sąskaitą išpūsdavo? O skirtumą, nugvelbtą iš karaliaus išdo, pasidalindavome pusiau?

– Pusiau? – Albertas Smulka vėl išsiviepe. – Nepersistenk, raganiau, nepersistenk. Pamanykit, kokis brangininkas! Skirtumo gausi tik trečdalį. Dešimtį kronų. Tau tokia premija dar ir didelė. O man pridera daugiau, juk valdininkas esu. Valstybės tarnautojai turi būti turtingi. Kuo tarnautojas turtingesnis, tuo daugiau garbės valstybei. Et, ką tu išmanai. Įkyrėjo jau man tos šnekos. Pasirašai sąskaitą, ar ne?

Lauke pylė kaip iš kibiro, į stogą barbeno lašai. Nebegriaudė, audra tolinosi.

INTERLIUDAS

Po dviejų dienų

– GARBIOJI, MALONIAI prašom, – oriai nusilenkęs pakvietė Kerako karalius Belohunas. – Maloniai prašom! Tarnai! Krėslą!

Menės skliautą puošė freska: burlaivis bangose tarp tritonų, hipokampų ir į omarus panašių gyvių. Ant vienos sienų ištapytas pasaulio žemėlapis, nors gražus, skoningas, buvo, kaip ne pirmą kartą pastebėjo Koralė, perdėm fantastinis, žemynų ir jūrų geografija jame neatitiko tikrovės.

Du pažai atitempė sunkų raižytą krėslą. Burtininkė atsisėdo, rankas ant ranktūrių pasidėjo taip, kad rubiniais nusagstytos apyrankės kristų į akis. Sugarbiniuotuose plaukuose dar spindėjo nedidelė rubininė diadema, o gilioje iškirptėje – toks pat vėrinys. Audiencijai pas karalių ji buvo pasiruošusi. Stengėsi padaryti įspūdį. Ir jai pavyko. Karalius Belohunas sprogino akis, tik nežinia – į rubinus ar į iškirptę.

Belohunas buvo, galima sakyti, pirmosios kartos karalius. Jo tėvui Osmikui nemažus turtus sukrovė jūrinė prekyba, dar šiek tiek pridūrė ir pirato verslas. Sudorojęs konkurentus ir mono-

polizavęs regiono kabotažinę laivybą, Osmikas pasiskelbė karaliumi. Apsišaukėlio karūnavimasis iš esmės oficialiai įteisino *status quo*, todėl niekas nei labai piktinosi, nei protestavo. Ginčus su kaimyniniais Verdenu ir Cidariu dėl sienų ir įtakos zonų Osmikas buvo dar anksčiau išsprendęs karais kareliais. Dabar visi žinojo, kur Kerakas prasideda, kur baigiasi ir kas jį valdo. O jeigu jau valdo, vadinasi, karalius – titulo nusipelnęs. Kadangi įprastai tokį titulą ir valdžią iš tėvo perima sūnus, niekas nenustebo, kai po Osmiko mirties į sostą sėdo jo sūnus Belohunas. Tiesa, sūnų būta ir daugiau, bent keturi, tačiau visi jie teisės į karūną atsisakė, vienas, regis, netgi savo noru. Taigi, Belohunas valdė Keraką jau gerų dvidešimt metų, pagal šeimos tradiciją versdamasis laivų statyba, krovinių gabenimu, žvejyba ir piratavimu.

Dabar, pasiruošęs audiencijai, su sabalenos kepuraitė ir skeptru sėdėjo soste ant pakylės. Atrodė didingai, kaip šūdvalis ant karvės blyno.

– Garbioji, mieloji ponija Lita Neid, – prašneko. – Mūsų numylėtoji burtininkė Lita Neid. Malonėjo dar kartą apsilankyti Kerake. Tikriausiai vėl ilgam?

– Pajūrio oras man į sveikatą, – atsiliepė Koralė ir, įžūloka užmetusi koją ant kojos, pademonstravo batuką madingu kamštiniu padu. – Jūsų karališkajai didenybei maloniai leidus.

Karalius nužvelgė čia pat sėdinčius sūnus. Abu buvo aukšti it kartys, nemaž nepanašūs į prakaulų, gyslotą, neišpūdingo ūgio tėvą. Jie netgi vienas į kitą nepanėšėjo, lyg ne broliai. Vyresnis, Egmundas, tamsus kaip varnas, Ksanderis – blondinas, kone albinosas. Į Litą abu žiūrėjo be simpatijos. Jaunuolius akivaizdžiai erzino privilegija, leidžianti burtininkams karaliaus akivaizdoje sėdėti. Vis dėlto toji privilegija buvo visuotinai įprasta, ir bet kuris valdovas, norintis pasirodyti civilizuotas, turėjo jos paisyti. O Belohuno sūnūs troško pasirodyti kaip tik tokie ir esą.

– Leisti maloniai leisime, – lėtai atsakė karalius. – Bet išsakydysime vieną pastabą.

Koralė kilstelėjo ranką ir ėmėsi demonstratyviai apžiūrinėti panages. Lyg sakytų – susikišk tu, Belohunai, savo pastabas kai kur. Karalius ženkle nepermanė. O jei ir permanė, to neparodė.

– Pasiėkė mūsų ausis girdas, – piktai sušniokštavo jis. – Vaiškų nenorinčias turėti bobas garbioji ponia Neid aprūpina magiškais apdavais. O jau pastojusioms padeda atsikratyti vaisiaus. Čia, Kerake, mes tokias procedūras laikome amoraliomis.

– Į ką moteris turi prigimtinę teisę, – sausai atkirto Koralė, – amoralu negali būti *ipso facto*.

– Moteris, – gysla karalius soste pasitempė, – turi teisę iš vyro tikėtis tik dviejų dovanėlių: vasarą nėštumo, žiemą – vyžų iš plonos karnos. Ir vienos, ir kitos dovanėlės misija – uždaryti moterį namuose. Kadangi namai – tinkamiausia moteriai, pačios gamtos jai prirašyta vieta. Moteris su dideliu pilvu ir sijono įsitvėrusiomis atžalomis nuo namų neatsitolins, tokiai nešaus jokių paikų minčių, tataigis, vyrui bus rami galva. O kai vyrui galva rami, jis gali sunkiai dirbti, gausindamas savo valdovo turtus ir prisidėdamas prie jo gerovės. Be atilsio triūsiančiam ir dėl savo pačios ramiam vyrui jokių paikų minčių į galvą irgi neatėis. O kai moteriškei kas nors pakužda, neva ta, jeigu nori, gali gimdyti, o jei nenori, tegul ir negimdo; jei kas nors dar pamoko moteriškę ir pakiša apdavų, tada, garbioji ponia, tada tvarka visuomenėje pavojingai išklimba.

– Tikra teisybė, – pritarė karalaitis Ksanderis, tik ir laukęs progos įsikišti. – Būtent taip!

– Motinystės nenorinčią moteriškę, – toliau postringavo Belohunas, – tokią, kurios namų ūkyje nepririša pilvas, lopšys ir bambliai, juk aišku, neišvengiamai užvaldo geiduliai. Jos vyras tada netenka dvasinės ramybės ir pusiausvyros, jo gyvenimo harmonija pasmirdusi susvyruoja, ką ten susvyruoja, veikiai paaiškėja, kad jokios harmonijos suvis nebėra. Nei harmonijos, nei tvarkos. Kai nėra tvarkos, nėra ir noro kiekvieną mielą dieną plušėti be atokvėpio. O jeigu vyras dar susigaudo, kad visi to kasdienio triūso vaisiai atitenka man. Nuo tokių minčių – tik

vienas žingsnis iki neramumų. Iki maišto, sukilimo, revoliucijos. Neid, ar supranti? Kas padeda boboms apsisaugoti arba nutraukti nėštumą, kartu kelia visuomenėje sumaištį, kursto maištus ir riaušes.

– Taip! – vėl įsikišo Ksanderis. – Aukso žodžiai!

Litai į tariamą Belohuno autoritetą ir įsakmų jo toną buvo nusišvilpt, ji puikiai žinojo: šnekėti karalius gali ką tinkamas, o prie burtininkės nė pirštu neprisiliestų. Jai labai magėjo Belohunui išrėžti, kad pati jo karalystė jau seniai svyruoja pasmirdusi, kad tvarkos čia – katino ašaros, o harmonijos vietiniai neatskirytų nuo armonikos. Ir kad vingraudamas apie moteris, motinystę ar šios atsisakymą jis tik pasirodo esąs bukas mizoginistas. Vis dėlto pasakė burtininkė kitką:

– Ilgoje prakalboje atkakliai minėjai turtų gausinimą ir gerovę. Puikiausiai tave suprantu, nes man ir pačiai mano gerovė rūpi užvis labiausiai. Jokio savo gero nė už ką neatsisakyčiau. Manau, kad moteriai neturėtų būti užginta gimdyti, kai ji nori, ir negimdyti, kai nenori, bet ginčytis nepulsiu, šiaip ar taip, kiekvienas turime teisę į vienokį ar kitokį požiūrį. Priminsiu tik štai ką: už medicininę pagalbą moterims imu atlygį. Tas užmokestis sudaro nemažą mano pajamų dalį. Karaliau, gyvename laisvosios rinkos sąlygomis. Labai prašyčiau nekišti nagų prie mano pajamų šaltinių. Gerai žinai, kad ką uždirbu aš, kartu uždirba ir Kapitula bei visa brolija. O jei kas nors mėgina pajamas apkarpyti, brolija reaguoja labai ūmiai.

– Neid, bene grasini man?

– Anaiptol. Siūlau perspektyvią pagalbą ir abiem pusėms naudingą sandėrį. Belohunai, jeigu engdamas ir plėšdamas žmones pats sukurstysi Kerake neramumus, jeigu, patetiškai kalbant, išiplieks maišto deglai, jeigu čionai įsiverš revoliucingai nusiteikusi prastuomenė, pasiryžusi pagriebti tau už sprando, nutempti nuo sosto ir pakarti ant sausos šakos... Tada galėsi pasikliauti mano brolija. Burtininkais. Atskubėsime į pagalbą. Užgniaušime bet kokį maištą, nes anarchija nenaudinga ir mums.

Taigi, enk ir gausink savo turtus. Gausink ramiai. Ir netrukdyk gausinti savų kitiems. Labai prašau ir draugiškai patariu.

– Patari?! – pasipiktinęs Ksanderis net pašoko iš kėslo. – Tu patari? Tėvui? Tėvas – karalius! Karaliai patarimų neklausia, karaliai įsakinėja!

– Sūnau, atsisėsk ir patylėk, – susiraukęs paliepė Belohunas. – O tu, kerėtoja, įtempk ausis. Kai ką pasakysiu.

– Ką?

– Vedu... Jai septyniolika... Matytum, kokia vyšnaitė. Vyšnaitė ant torto.

– Sveikinu.

– Tuokiuosi dinastijos interesais. Rūpindamasis tvarka valstybėje ir kad būtų kam paveldėti sostą.

Iki šiol it akmuo tylėjęs Egmundas kilstelėjo galvą.

– Kad būtų kam paveldėti sostą? – suniurzgė, jo akyse žybtelėjęs pyktis neliko Litos nepastebėtas. – Kaip suprasti? Įskaitant benkartus, turi šešis sūnus ir aštuonias dukteris! Tau dar maža?

– Neid, pati matai, – mostelėjęs kaulėta ranka, kreipėsi į burtininkę Belohunas. – Pati matai. Turiu pasirūpinti įpėdiniais. Argi galėčiau karalystę ir karūną palikti tam, kas šitaip kalba su tėvu? Laimė, esu dar gyvas ir valdau. Ir valdyti ketinu ilgai. Kaip minėjau, vedu...

– Ir ką?

– Jei kartais... – karalius pasikasė užausį, dirstelėjo į Litą iš padilbų. – Jeigu ji... Nagi, naujoji mano žmonelė... Paprašytų tavęs tų apdavų... Draudžiu jų duoti. Nes esu tokių amoralių dalykų priešininkas!

– Čia sutarsime, – maloniai nusišypsojusi patikino Koralė. – Jei kreipsis tavoji vyšnaitė, nieko negaus. Prisiekiu.

Belohunui išsyk pasitaisė nuotaika.

– Na va, matai, kaip puikiai galime susišnekėti. Svarbiausia – vienas kitą suprantame ir gerbiame. Net jei nuomonės ir skiriasi, jos turi skirtis gražiai.

– Būtent! – įsiterpė Ksanderis.

Egmundas piktai išsiplūdo į ūsą.

– Iš pagarbos ir vardan tarpusavio supratimo, – Koralė susuko ant piršto rusvą garbaną, pažvelgė aukštyn, į lubų freską, – bei rūpindamasi harmonija ir tvarka tavo valstybėje... Pasidalinčiau informacija. Konfidencialia. Skundikais bjauriuosi, bet dar koktesni man sukčiai ir nusikaltėliai. Kalbu, mano karaliau, apie įžūlią finansinę aferą. Kai kas mėgina tave apvogti.

Belohunas su vilko išraiška veide pasviro į priekį.

– Kas? Pavardes sakyk!